

KIS LAP

SZERKESZTI:

Förgő-
bácsi

LXIV. kötet

25. szám.

ROMUNKARIS:

Benedek-
Eick

1903. június 21-én.

Ara negyedévre 2 kor. Egyes szám ára 24 fillér.

Megjelen minden vasárnap.

PISTA DOKTOR. (Lásd a 432. lapon.)

A ZENÉLŐ KÜT.

— Elbeszélés Mátyás király korából. —

Irta Goda Géza.

(Folytatás.)

VI. Pétörke levelet ír.

Egy lélekzetre bizony el sem tudom mondani, hogy mi történt Csalafinta Pétörkével azután, hogy a király elvitte magával. Hosszu sora van annak, mint minden érdemes emberi pályának. Akinek a történetét hamarosan el lehet mondani, annak az életében nincs is sok köszönet. Pétörkéről lám, könyvet kellene írnom, hogy mindent elmondhassak, ami vele történt; s ha még arra is kíváncsiak vagytok, hogy Berkes Jóskával mi esett meg, pláne ha még azt is szeretnétek tudni — hogy Piroska hogy serdült föl szép, viruló leányzóvá: bizony sokat kellene még írnom, mesélnem.

Majd csak sorát ejtsük valahogyan mindennek. Aki türelmes, az meglátja a dolgok végét.

* * *

Vagy másfél hónappal utóbb, hogy Mátyás király elvitte magával Pétörkét, egy szép napon azt látja Csalafinta Máté uram, hogy lovas katona áll meg a házikója előtt. Leugrik a lováról, oda köti a kert léceihez, aztán nézegél, hogy merre van az ajtó. Szép szál magas ember volt a lovas-katona, sok rezes fegyver csörgött a vállán, páncél-ing a testén, hosszú kard az oldalán s csak úgy lengett a csótár a kucsmája tetején. Pengett a sarkantyuja, amint végig ment a ház előtt s nagyot kiáltott:

— Hó! Hé! Ez a Csalafinta Máté uram háza?

Az öreg Máté szép csöndesen ballagott az ajtó felé, kinyitotta, aztán leemelte a süvegét s így szólt:

— Én volnék az, akit keres. Adjon Isten!

— Fogadj Isten! felelte a katona s végig nézte Máté uramat.

— No mi jót hozot vitéz uram? kérdezte Máté, aki el nem tudta gondolni, hogy mit keres az ő háza előtt a fekete sereg lovas katonája.

— Jót-e, nem-e, mondta a katona, azt biz én nem tudom. Pecsétes levelet hoztam kendnek Budáról, a királytól, Mátyás urunk házából.

— Le-ve-let? kérdezte hebegve Máté s hirtelen megvillant a szeme. Le-ve-let? No, abban csak valami jó lehet, mert azt nem írhatta más, mint a fiam, a Pétörke.

— A kend fia az udvarnál? kérdezte hitetlenül a katona s gunyosan nevetett. A kelmed fia?

— Az enyém hát! vágta vissza Máté uram büszkén. Mit gondol kend, hogy az én fiam talán valami senki gyereke? Nagy ügyes fiu az, fél Magyarországon nincs neki párja. El is vitte magával a király ő felsége, azóta talán már nagy ur is lett Budán.

A katona gondolkodott.

— Hova beszél kend, öreg, szólt aztán. Ismerek én Budán mindenkit, de a kend fiára nem emlékszem. Milyen formája van a gyereknek?

— Hogy milyen a formája? kérdezte Máté s nevetett. Hát emberfia formája van. Szép villanós szeme, göndör haja és a balszeme alatt egy kis piros eper, mint az édes anyjának. Arról lehet megismerni legjobban.

— Mi a mestersége? faggatta tovább a katona.

— A mestersége? No már azt igazán nem tudom megmondani, mert az a gyerek mindenhez ért, de legfőképen a muzsikusszerszámok készítéséhez.

A katonának erre a szóra tátva maradt a szája. Most már tudta, hogy akivel beszél, az a Musikus Petrusnak az édes atyja.

— Ejha! kiáltotta. A kend fia a Musikus Petrus?

— Micsoda?

— A Musikus Petrus.

— Hát az kicsoda?

A katona Csalafinta házában azt látta, hogy Musikus Petrus fejét csóválta, neve van, katonai vagy százfélszáz a gyerek, meg van-e, nincs kékkel, összekodnak-e? kérdéseket, pecsétes levelet.

— Olvas van írva b

Máté mellett, a katona nagy a levelet, hangosan

»Kedves levél. »Ez király ura édes apám

Az öreg nézett s

— Fog olvasott.

»Innen vagyok, a rübbet se a portáján apám ura irogatnon márványkutakról, szobrokról. Hiába is nyörüséget látni, el házában tanulóknak man tár tanultam nálni. A ő templomokat s e muzsikuskitaktat

A katona aztán megmagyarázta, hogy Csalafinta Pétörkének Budán, a királyi várban ezt a latinos hangzású nevet adták, hogy Musikus Petrus. Az öreg Máté a fejét csóválta, hogy a fiának ilyen deákos neve van, kérdezett is volna hamarjában vagy százfélét a lovastól, hogy mit csinál a gyerek, meghizott-é, jó étvágya, jó álma van-e, nincs-e valami baja a budai gyerekekkel, össze barátkozott-é velük, nem pofokodnak-e? De a katona nem várta be a kérdéseket, hanem csak átnyújtotta a nagy peccés levelet s így szólt:

— Olvassa el, nagy uram! Minden meg van írva benne.

Máté nagyot nézett, kidüllesztette a mellét, mert meghallotta már, hogy a katona *nagy uramnak* szólította. Átvette a levelet, kibontotta, leült a tornácra s hangosan olvasni kezdett.

»Kedves édes apám uram!« így szólt a levél. »Ezt a fullajtárt felséges Mátyás király urunk küldi házába, hogy köszöntse édes apám uramat Péter fia nevében.«

Az öreg itt megállt az olvasásban, körül nézett s dörmögött:

— Fogadj Isten, mondta, aztán tovább olvasott.

»Innen-onnan öt hete hogy Budában vagyok, a király házában, melynél gyönyörűbbet soha ember nem láthat. Ha csak a portáját akarnám méltóképen leírni édes apám uramnak, talán egy hétig kellene írogatnom. Nem is szólok a kertekről, márványos, aranyos lépcsőkről, gyönyörű kutakról, pompás szobákról, képekről és szobrokról, melyek a király házát ékesítik. Hiába is írnam le, mert azt a sok gyönyörűséget szemmel lehet csak méltóképen látni, elgondolni nem lehet. Én a király házában lakom, sok hirneves embertől tanulok írni, olvasni, betűt festeni és finoman társalogni. Ha majd mindezeket megtanultam, muzsikáló szerszámot fogok csinálni. Azt mondja a felséges ur, hogy az ő templomaiba én építem majd az orgonákat s e végből talián országbeli s német muzsikus szerszám-csinálókat hozatott, akik kioktatnak mindenre. Semmi bajom nekem

nincs kedves apám-uram. Ugy élek, mint maga a király. Ezüstös, aranyos edényből eszem én is, drágaköves pohárból iszom én is, selyem ágyban hálók én is; egyéb gondom nincsen, mint hogy a leckéimet minden nap elvégezzem. Majd ha gazdag ember leszek, rögtön elküldök édes apám-uramért s együtt élünk vidáman. Addig tessék megmondani Piroskának, hogy szépen tiszteltetem, vigyázzon a kutamra, hogy el ne rontsa valaki. Piroskáért is elmegyek, ha majd megnövök s elhozom ide magammal.«

Máté, hogy idáig ért, hangosan fölka-cagott.

— Ejnye adta gyereke! mondta. Már meg ilyenre is gondol! Talán csak nem akarja feleségül venni a főbíró uram lányát?

A katona csöndesen bólintott a fejével:

— Bizony nagy uram, még az is meg lehet.

Máté aztán tovább olvasta a levelet.

»Mondja meg édes apám a pajtásaimnak, hogy tiszteltetem őket, és Berkes Jós-kának is, hogy én nem haragszom már rá. Kedves apám uramnak kezét csókolom és szeretettel vagyok hűséges fia:

Pétörke.«

Az öregnek könnybe lábbadt a szeme mikor végig olvasta a fia levelét, pedig kacagni szeretett volna. Örömeiben nem tudott egyebet csinálni, elkapta az előtte álló lovas katonát, átölelte s olyan csókot nyomott a bajuszára, hogy csak úgy csatant.

— Hej ni! mondta aztán. Vitéz uram, köszönöm a szivességét. Majd elfeledem, hogy kend messzi utról jött, talán éhes is, szomjas is. Kerülön beljebb, katona uram, jöjjön.

Hamarosan betuszkolta a házba a katonát. Leültette az asztal mellé, melyre fehér abroszt terített. Boros korsót hozott, szalonnát és kenyeret s úgy kínálta a katonát.

— Igyék kend, egyék kend! Adnék én kendnek egyebet is, ha volna. Majd ha Budára megyek a fiam uramhoz, olyan

dáridót csapok, hogy még a kutból is bor fog folyni. Igyék hát no! Egyék hát no!

A katona éhes is volt, de még inkább szomjas. Ivott, evett, beszélt is sokat a király házáról, még többet a csatákról, melyekben részt vett s olyan hősi dolgokat mesélt, főképp önmagáról, hogy Mátének tizszer is tátva maradt a szája. Utoljára is a katona tele szivta magát a boroeskával, elnyújtózott a széken s úgy sarkantyusan, páncélosan elaludt.

Máté fölállt az asztaltól s szépen kilopózott a szobából, aztán futni kezdett végig a városon. Valahol ismerőst látott, azt mind megállította és megmutatta neki a fia levelét. Utoljára is beszaladt a főbíróékhoz, kiterítette a pöcsétes levelet az asztalra s úgy mondta el betéve a fia irását. Annyiszor olvasta már, hogy könyv nélkül is tudta.

— No Piroska lelkem, mit szólsz ehez? kérdezte végre hamiskásan mosolyogva.

Piroska is nevetett.

— Izenje meg Máté bátyám Pétörkének, hogy én várom.

— Várod?

— Várom.

— Ejnye láncos lobogós! Talán csak nem arra gondolsz, hogy a felesége leszel?

— De bizony arra, mondta Piroska nyugodtan.

— No tessék! dörmögött az öreg. Akkora sincs még, mint a középső ujjam s már is a fiamat akarja. Bánom is én! Jól van. Gyere csak ide hugám.

Máté fölkapta Piroskát, fölemelte a levegőbe, meglógázta, aztán csattanós csókot nyomott az arcára.

— Majd megirom Péternek, hogy várod.

— Irja meg, Azt is írja meg, hogy vigyázok a kutra.

— Azt is megirom. De ki az ördög bántaná azt a kutat?

Piroska gondolkodott s aztán így szólt:

— Nem lehet azt tudni. Van még rossz fiu is a városban...

(Vége következik.)

PISTA DOKTOR.

(Keppel a címlapon.)

A gyermekek.

*Doktor uram, betegünk van nekünk.
Doktor uram, orvosságot kérünk!
Sajó kutyánk hallgatag és bús is,
Közönyösen hagyja még a hús is.*

Pista doktor.

*Majd megmondom, hogy mi baja legyen.
Amde előbb pápa-szemem kérem
Aztán csak a köcsög-kalap kell még
S nincsen doktor, kitől több ész telne!*

*Rendben vagyunk! Nincs nagy baja, látom,
S nem sokára legény lesz a gáton:
Orvosságot, meleg levest néki
S takarót, mely a hidegtől védi.*

*Azonkívül borogatást kérek.
Ezzel a baj gyökeréhez érek.
S ha hozzá még izzasztót is vészen,
Holnapra már kutya-baja léssen.*

Első gyermek.

Jaj, mi történt? Hol a kutyánk, merre?

Második gyerek.

Megugrott... és mostan szaladt erre...

Harmadik gyerek.

Ott rohan ni... az udvaron látom.

Pista doktor.

Meggyógyult már... legény már a gáton!

Első gyerek.

*Dehogy gyógyult! Szegény, beteg pára
A gyógyítást unta csak meg mára.
A sok gyógy-szer, hogy egyszerre vette,
Még busábbá, betegébbé tette...*

Második gyerek.

*Pista doktor! Mondok egyet, hallja,
Nem úgy van az, amint maga vallja:
Doktorrá lám, nem a köcsög tézzen
S nem tud még, ki szemüveget vészen.*

Roboz Andor.

tudós azt
gyakran
csak akk
ellensége
hasonló
is. Nem
és ennél
és az ez
lebbi at
sokáig e
1715-
már ekl
ban még
kodott.
örzött t
állatker
egy felh
el s ral
évig él
Igen
egynél
szabb
A v
életiél
Egy
ugyan
ták m
hogy
hangj
A
meg
a sza
életü.

APRÓSÁGOK A TERMÉSZET VILÁGÁBÓL.

Meddig éla madár? Leghosszabb életű valamennyi madár között a *hattyu*. Madarakat tanulmányozó sok

tudós azt állítja, hogy ez a szárnyas igen gyakran 300 évig is él. (Természetesen csak akkor, ha e 300 év alatt valamelyik ellensége el nem pusztítja.) Majdnem hasonló hosszú életűnek tartják a *sölymot* is. Nem egy esetben láttak már 150 éves és ennél idősebb *sölymot*. A *kánya*, *sas* és az ezen ragadozó madarakkal legközelebbi atyafiságban levő madarak szintén sokáig élnek.

1715-ben egy tengeri *sast* fogtak el, mely már ekkor sem volt fiatal legény, s fogságban még 1819-ig élt el. Tehát 104 évet raboskodott. Ezt mondja róla a véletlenül megőrzött feljegyzés. A schönbrunni császári állatkertnek is volt egy ilyen öreg madara, egy fehérfejű *kánya*. Ezt 1706-ban fogták el s rabságában egészen 1824-ig, tehát 117 évig élt.

Igen hosszú életű a *papagály* is. Nem egyenél tapasztalták, hogy száz évnél hosszabb ideig is él fogságban.

A *vizi* és *gázló* madarak szintén hosszú életűek. Ugyan-ezt állítják a *kakukról* is. Egy kakuk 32 éven keresztül énekelt ugyan-azon a bokron. A többiétől azzal tudták megkülönböztetni és vehették biztosra, hogy mindig ő maga s nem más, mert hangja rekedt s rikácsoló volt.

A *holló* is tovább él 100 évnél, a *szarka* meg a kalitkában is eléri a 20—25 évet, a szabadban természetesen még hosszabb életű.

A baromfiak közül leghosszabb életű a *bud*, azután a *kacs*a, mely 15—20 évig él. Az apró *éneklő madarak* 8—18 évig élnek. A *csalogány* fogságban legfőljebb 10, a *rigó* 15, a *kanári* madár 12—15 évig él. Nem ritka eset azonban, hogy sokkal tovább is megmarad, ha helyesen gondozzák.

*

A *holló* valóságos minta-képe az erős madárnak. Erős a szárnya és erős a csőre, úgy hogy veszedelmes ellensége más gyöngébb állatnak. De a holló okos madár is, úgy hogy zsákmányát a legkülönbélegképen tudja megszerezni. Ha valamely ragadozó madarat vesz észre, mely karmai között valami kisebb állatot tart, addig üldözi, míg zsákmányát elejti, úgy hogy azután ő falatozza fel. Különös előszeretettel más madarak fészket fosztja ki. Eles szemével csakhamar észre veszi azokat. De kedves eledele éppen nem étvágy-gerjesztő. A holló ugyanis a döghusért lelkesedik. Ennek megtalálásában nem csak éles szeme van segítségére, hanem finom szaglási érzéke is.

A holló okosságát bizonyítja az is, hogy nem csak a jelen pillanatának él, hanem a jövőről is gondoskodik. Azt a zsákmányát ugyanis, melyet nem bír már megenni, elrejtí és így a szükség idejére valószínű eselési készleteket halmoz fel. De a holló nem csak magáról, hanem utódairól is gondoskodik. A legnagyobb bátorsággal és önfeláldozással védi őket. Így hát a holló sokkal jobb, mint a hire.

OBRIEL VADÁSZ.

— Porehat francia meséje. —
(Fordította V.-né Gentei Etelka.)

OBRIEL a környék leghiresebb vadászja volt. Nem akadt nálnál ügyesebb íjjász; íjjat senki se hajított nagyobb erővel mint ő. Néha azonban elhibázta a célt s üres kezekkel, elégedetlenül tért haza. Felesége Cosima ilyenkor még jobban bosszankodott mint ő, a vadász. Egyikük se tudta az élet kellemetlenségeit türelemmel elviselni. A legkisebb balesetben is a legnagyobb bajt látták.

MELYET DÁRDÁJÁVAL ÁTDÖFÖTT.

Egy napon sokáig üldözött Obriel egy őzet, melyet dárdájával átdöfött. Éppen utól is érte az erdő közepén s már fogta vadász-kését, hogy végezzen az ártatlan állattal, midőn az hátra szökött, mereven ellenségére szögezte szemeit és szeliden így szólott hozzá:

— Obriel, kimélj meg engem s én egy megbecsülhetetlen ajándékot adok neked.

— Eh, mit adhatnál te nekem, szegény állat? mond a vadász, kit nagyon meglepett, hogy egy őzet hall beszélni.

— Obriel, légy nagylelkű s én meghálálom.

— No hát jól van, meghagyom az életedet, mondá a vadász, vissza dugván vadász-kését a hüvelyébe.

— Közeledj felém, szólott az őz és vedd jobbik kezedbe a bal aggancsomat.

A vadász úgy cselekedett, ahogyan az őzike mondta és... mily csoda!... a szarv magától levált és az Obriel kezében maradt.

— Ime az ajándék, melyet neked ígértem, szólott az őz. Te abból egy kürtöt csinálsz és ha engem látni akarsz, csak belefújsz, ha természet-föltötti segítségre lesz szükséged. De arra vigyázz, hogy a kérésed értelmes, a segítségemre szükséged legyen. Ha te rosszkor hívsz magad mellé, akkor a kürt a kezében meg fog gyulni és fölemesztí kezedet a kürttel együtt.

Miután így beszélt, az őz eltűnt.

— Mi volt ez? álmélkodott Obriel. Az őz, melyet megsebeztem, fürgébb, mint valaha és ilyen furcsa ajándékkal hagy itt! És ezt a rossz túlköt nevezi »megbecsülhetetlen« ajándéknak? ... Hej, hm, no! De ki tudja? Ez a manó- és tündérféle jól teszi, ha nem nyugszik bele a mi szeszélyeinkbe. Rossz szolgálót tennének nekünk, ha meghallgatnák az emberek hiu kívánságait. Én tehát csakis a föltétlen szükséges dolgokra

fogok szor
ördög vag
mam a k

Igy el
erdőn át
ismerte
ben még
nem talá

— M
elérkeze
ajándék

Igy
kését
szükség
tette, m

milyen

Kissé

volt av

és bet

védeke

ha eg

tölt

remeg

lomra

Mi

gatód

közel

Fé

farka

ledet

—

a va

fegy

kié

Azt

— i

hog

ség

H

fén

nek

nek

S

ser

éjj

m

ja

O

fogok szoritkozni. Már milyen szegény ördög vagyok, bizony elégszer lesz alkalmam a kürtbe fújni.

Igy elmélkedett Obriel, miközben az erdőn át baza felé indult. Bár mennyire ismerte az ösvényeket és nyomokat, a sötétben mégis eltévedt és hiába is fáradott ő, nem találta meg a kivezető utat.

— Mi a manó? mondá magában. Hát elérkezett volna a pillanat, hogy az őz ajándékához folyamodjak?

Igy gondolkozván, elő rántotta vadász-kését és levágta a szarv hegyét, hogy szükség esetén használhassa. De mégsem tette, mert lábai alatt sűrű mohát érzett, melyen végső esetben az éjet töltheti. Kissé szellős tanya volna, az igaz; de hát volt avar lomb a földön elég, fölszedhetette és betakarózhatott vele, hogy a hideg ellen védekezzen. Hiszen nem hal bele az ember, ha egy éjt a csillagos, szabad ég alatt tölt el! Jobb szeretett egész testében remegni, mint a kezét elégetni. Más alkalomra kell a kürtöt tartogatni.

Míg így okoskodott, s maga körül tapogatódva száraz avar lombot szedegetett: a közelben farkasok üvöltését hallá.

Félbe szakította munkáját és figyelt. Sok farkas üvöltése lehetett az és mint ha közeledett volna a fenevadak muzsikája.

— Ime, már ez komolyabb veszély, mond a vadász, kezével a késéhez kapva. Ez a fegyverem bizony nem futná, ha négy-öt kitézett farkas támadna meg egyszerre. Azt hiszem, a tülökre szükségem lesz... Jó, — így füzé tovább aggodalmait — lehetséges, hogy Obriel vadásznak csodára lesz szüksége, hogy a farkasok meg ne egyék.

Egyszerre zivatar kerekedett. A villám fényénél egy nagy tölgyet vett észre, melynek terebélye biztos menedéket nyújthat neki. Fölmászott a tetejébe, letelepedett. S biztos volt afelől, hogy nem fog elaludni, sem onnan leesni, míg lenn a farkasok éjjeli zenét csinálnak.

Szimatolták a vadászt az ordások és mihamar körülvették a tölgyfát. A zivatar javában tombolt. A villámok cikázásánál Obriel hat farkast számlált, akik üvölté-

seiket a mennydörgés hangjaival elegyítették.

Ugyancsak vakmerő legény volt a mi vadászunk, hogy nem ijedt meg. Több ízben szájához emelte a kürtöt, de mindig abba hagyta. Neki ugy tetszett, hogy az üdvhozó eszköz ilyenkor gyanus meleget árasztott.

És így szólt magában:

— A pillanat még nem érkezett meg, hogy az őzet hívjam. A farkasok és a mennydörgés ugyan nagy zajt okoznak, de a zaj maga még nem veszedelem.

Míg ilyen bölcs okoskodásokat folytatót, éppen a feje fölött csapott le a villám. Azt hitte, hogy agyonsújtotta. Midőn magához tért, kábultan a rettenetes roppanástól, a kürtbe akart fújni s a szájához emelé.

— Minő együgyűség! mondá mosolyogva zavarán. Hát idő-szerű segítséget kérni akkor, midőn a veszély elmúlt?

Ugyan-akkor észre vette, hogy a farkasok, megijedvén a mennydörgéstől, megfutottak.

— Ugy látszik: nyugodtabban töltöm majd az éjszakát. A zivatar elmúlt, a farkasok nem jönnek vissza; csak egy kicsit alhatnak!

A holdvilágnál egy sűrű bobor tövében akart elhelyezkedni, midőn maga mellett egyszerre csak hallja recsegni a tölgyfágákat.

Egy medve volt, aki épp a fa tövébe telepedett le.

Nem sokáig maradt ott nyugodtan. Obriel szerencsétlenségére levált egy darab kéreg s épp a medve orrára koppant. Az állat, fölemelvén fejét, észre vette az embert és vagy haragtól vagy éhségtől üzetve, a tölgyfára kezdett mászni.

A vadász azt gondolta, hogy itt a pillanat, midőn a titkos erőt kellene segítségül hívnia.

Megragadja a kürtöt és bele akart fújni.

— Ugyan már! mondá magában. Hiszen ezzel kockára tenném az utolsó menedéket! Hát haszталannak marad ez a fegyver az oldalomon? Ha az ellenség félel-

metes, most legalább csak eggyel állok szemben. Egy ellen egy, az nekem előnyösebb. Érdemeljük ki a jó nemtő segítségét azzal, hogy segítsünk magunkon.

Ilyen hős elhatározással, lehetőleg jól elhelyezkedett, hogy vitézül fogadja ellenfelét. Bal kezében tartá kürtjét, jobb kezé-

ben a kést. Egy percig sem tévesztette szem elől a medvét és abban a pillanatban, hogy a mackó, akit egy ág akadályozott meg, fejét elfordította és nyílt torkát mutatta: oly merész és találó csapás mért rá, hogy a vér hatalmas sugárban bugyogott ki a fejéből. (Vége következik.)

*Itt van az ő birodalma, itt!
Jól ismeri nyesett bokrait.
»Ugy örülök!« kurjogat vigan,
Mint akinek csúcsos kedve van.*

*Gesztenye-fa lombjai alatt
Épít ingó homok-cárákat;
S ha elfürdött, szívesen pihen
Kisfaludy szobra tövében.*

*Van ott más is! Oh, nincs
egymaga!*

*Közéleben ül a jó dada,
Aki hajdan táplálta is őt.
Hajdan, azaz három év előtt!*

*Verőfényben csillog a porond —
Ki otthon ül most, bizony boldond!
Museum-kert mire volna jó?
Benne futkos napestig Totó.*

*S járnak arra vidám emberek —
»Ejnye, milyen takaros gyerek!«
Szól egy bácsi, látva kis Totót,
S bajsza alól elcsattan a esők.*

*Mi tagad
De nyon
Délzakü
Szép, za*

*Jó-izüen
Aztán h
Totó pa
Venni :*

Hamar

*Tünöd
Mért n*

Datoly

*Alkon
A Kön
»Pá.*

»Ister

*Drág
de val
Egyes
20,000
1895-l
nát a
de An
koron
rózsá
Roose
rikáb
és uj
Ilyen
28,00
nevez
a Ro
mely
és le
rózsá
teny
Álla
egye
fizet
ibol*

Mi tagadás? — szúrás csók biz az,
De nyomában jár a gyors vigasz:
Délzaki táj friss ajándoka —
Szép, zamatos, édes datolya.

Jó-izüen majszol a hamis,
Aztán kér még — a dadának is.
Totó pajtás jószívü gyerek:
Venni s adni egyaránt szeret.

Hamar elfogy az izes gyü-
möles —
Tünődik mos' kis Totó, a bötes.
Mért nem terem — ezt gondolja
tán —
Datolya a vadgesztenye-fán?

Alkonyodik, bíboros az ég,
A Körúton rajzik már a nép...
»Pá, bácsika!« — szól a kis
bohó.

»Isten áldjon, aranyos Totó!«
Oszkár bácsi.

INNEN-ONNAN.

Drága virágok. Nem mindenkinek tudja, de való, hogy van virág, mely aranyat ér. Egyes rózsá- és más virág-példányért már 20,000 koronát, sőt többet is fizettek. 1895-ben Dickson Dublinban 20,000 koronát adott egy szép Hybrid tea-rózsáért; de Amerikában még sokkal többet: 32,000 koronát fizettek egy új-fajta sötét színű rózsáért, melyet az elnök leányáról, Alice Roosevelt-rózsának kereszteltek el. Amerikában egyáltalán nagyon virul a kertészet és új rózsá-fajokért óriási összegeket adnak. Ilyen volt a Helen Gould-rózsá, melyért 28,000 koronát; a Chabenay asszonyról nevezett rózsá, melyért 16,000 koronát; és a Roosevelt kisasszonyról elnevezett rózsá, melyért 12,000 koronát fizettek. Legnagyobb és legszebb Amerikában a Her Majesty-rózsá, melyet Bennet 1885-ben kezdett tenyészteni. Nagyon becsülik az Egyesült-Államokban a szép chrysanthémeket is és egyes szép fajokért 12,000 — 16,000 koronát fizettek. Szinte hihetetlen, hogy egy szép ibolya 12,000 koronát, egy tengeri rózsá

pedig 4000 koronát hozott annak, aki tenyészttette. Ez a virág — a tengeri rózsá — arról nevezetes, hogy fehéren nyílik ki és másnap megvörösödik. Ez az óriási virág sokszor hat láb átmérőjű s óránként 1/3 hüvelyknyit nő. Ez a tengeri rózsá tehát megérte a 4000 koronát, amelyet adtak érte.

Fiatal élet-mentő. Egy nyolc éves fiucs-kát másod-izben jutalmaztak már meg Párisban élet-mentésért. A derék fiu neve Terey René. Egy évvel ezelőtt egyik pajtását mentette ki a vízből, az elmúlt szeptemberben pedig addig tartott felszínen egy mocsárba süllyedt leánykát, míg végre arra menő földmivelők jöttek a segítségükre.

Az elégedetlen Ferke. Roszcsont Ferke nagyapónál ebédelt. Ebéd után mosolyogva szólítja meg a jó öreg ur:
— No Ferke, ugy-e bír: annyit ettél, amennyit akartál?
— Nem, feleli Ferke savanyu arccal, csak annyit, amennyit birtam.

AZ ELSŐ PIPA.

EGY messzi tartományban élt egyszer két király: Vazul és Sirodin.

Vazul és Sirodin: ez ugy hangzik első pillanatra, mint ha nem is királyok neve volna, hanem kereskedőké, például porcellán-kereskedőké. A királyok is kereskedők voltak, de nem porcellán-kereskedők: hanem kereskedtek az alattvalóikkal. Olyan szegény, kopár, kietlen volt az a tartomány, ahol ők uralkodtak, hogy nem volt abban más, csak ember. Ember se volt sok, no de az mégis csak volt. A királyok, ha pénzre volt szükségük, elküldték hűséges szolgálukat a szomszéd királyokhoz és megkérdezték, véletlenül nincs-e szükségük katonára? A szomszéd királyoknak mindig volt szükségük katonára és Vazul és Sirodin eladtak annyi embert az alattvalóikból, ahányat megakart venni a szomszéd király.

Nem csuda, hogy a kis tartományban nagy volt az elégedetlenség a királyok viselt dolga miatt.

— ADD VISSZA A PIPÁM!

Az a hűséges szolga, akit a királyok küldözgetni szoktak, egyszer, mikor vissza érkezett, egy furcsa szerszámot hozott magával a szomszéd tartományból. Az pedig nem volt semmi egyéb, mint egy pipa.

A királyok csodálkozva nézték a pipát, amilyent még soha sem láttak.

— Mire való ez? kérdezgették a szolgát.

— Hja, felelt a szolga, ez most nagyon divatos szerszám. Dohányt dugnak a pipa kormos kis kiértőjébe, meggyújtják és a száron keresztül szívják a füstöt.

— Nem lehet az jó, mondta Vazul.

— Meg kéne próbálni, szolt Sirodin.

— A külső országokban mind ilyent szívnek a királyok, tóditotta a szolga.

Addig-addig halgatták a szolga beszédét, amíg a királyok elhatározták, hogy megpróbálják a pipát.

Először Sirodin gyujtott rá. Alig szipantott egyet-kettőt, már Vazul is megkivánta a gomolygó füst-karikákat.

— No most add ide a pipát! szolt Sirodinhoz.

De bizony Sirodin most már nem akarta oda adni.

Vazul ekkor könyörögni kezdett:

— Nézd édes Sirodinom, mi mindig jó pajtások voltunk. Hát miért vesszünk most össze?

Sirodin végre engedett Vazulnak. Oda adta a pipát. Vazul még nagyobb élvezetet talált a pipában, mint Sirodin. Hogy ne? Mikor olyan jó ize volt a füstnek, olyan gyönyörűek voltak a füstkarikák!

— Add vissza a pipám! kiáltotta Sirodin.

— De bizony nem adom! felelt Vazul.

Ugy vetélkedtek Sirodin és Vazul a pipáért. Vége volt köztük a békének, amióta a pipa a házhoz került.

De az voltak, h meglátta szeretett pipának

Egysz küldött

— En

is pipáz

legyen

napjain

A ki

az al

— T

köll ne

Az s

haza. I

mondta

— A

hogy a

idegen

már r

nem e

Az

jártak

hol a

Az

az el

tók.

népet

királ

Eg

nép,

száz

szert

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

De az alattvalók is nagyon elégedetlenek voltak, hogy ők nem pipázhattak. Mert aki meglátta a pipát, az egyszerre pipázni szeretett volna. Olyan varázsa volt az első pipának a kis tartományban.

Egyszer aztán az alattvalók alázatos küldöttsége tisztelgett a királyoknál:

— Engedjétek meg felséges urak, hogy mi is pipázhassunk! Legalább minden vasárnap legyen az alattvalóké a pipa. A hét többi napjain szívjátok ti.

A királyok persze hallani sem akartak az alattvalók kéréséről.

— Takarodjatok haza! Nem pipa köll nektek, hanem nádpálca.

Az alattvalók elkeseredve mentek haza. Némelyik bátor ember meg is mondta a véleményét:

— Azt még csak elviseltük volna, hogy a királyok eladnak bennünket idegen hadak zsoldosainak, de azt már nem tűrhetjük, hogy pipázni nem engednek.

Az alattvalók összeszorított ököllel jártak a királyi palota erkélye alatt, hol a királyok vigan pöfékeltek.

Az országban mind nagyobb lett az elégedetlenség. Akadtak egyes lázítók, kik egyenesen arra hívták fel a népet, hogy erőszakkal vegyék el a királyoktól a pipát.

Egyszer aztán összegyülekezett a nép, megrohanta a királyi palotát és száz és száz torok kiáltotta egyszerre.

— Ide a pipát! mi is akarunk pipázni. A királyok ellenállottak, a nép azonban legázolta őket.

Most már a pipát is megtalálták. Igen ám, de a pipa körül olyan verekedés keletkezett, hogy olyan még nem volt a tartományban.

Mindnyájan egyszerre akartak pipázni.

A pipa e zavargásban a földre esett hol összetaposták, összetörték ezer cserépre.

Ez az első pipa története.

Krudy Gyula.

ÖSSZE TAPOSTÁK, ÖSSZE TÖRTÉK.

A PÁRDU C É S A RÓKA.

Büszkélkedett a párduc a róka előtt, hogy van-e nálánál szebb állat? Van-e másnak is oly ékes, pötyögtetett bőre? Inkább illene is talán ő az állatok királyának, mint a fakó színű oroszlán. »Oh, te hiu!« felel a róka. »Okos nép nem a külső után ítél, hanem azt nézi, milyen lélek lakik benne.«

A rókának igaza volt. Az embert se becsüljétek köntöse szerint.

PÉLDA-BESZÉDEK, SZÓLÁS-MONDÁSOK.

Nem fele kár, amit megeszik (hanem — egész.)

*

Agár fut a nyul előtt. (Visszás dolog.)

*

Aki minden röhöz hozzá rug, a csizmája sarka nélkül marad. (Kötekedő, megférhetetlen természetű emberre mondják.)

*

Hirtelen harag soha jót nem farag.

IBOLYÁCSKA ki-
dugta égszín-kék
fejecskéjét zöld leve-
lei alól, körül nézett
s vigan felkiáltott:

— Oh milyen szép itt minden!

Az erdő tündöklött a reggeli fényben, a napsugár vigan játszadozott, futkosott a fák ágain, a fák tövében zöld fű nőtt. Az éjszaka mosolygó szemü angyalok szálltak a földre a holdsugár szárnyain s a haragos Tél apót elcsalogatták messzemenne az erdőből s reggelre Ibolyácska is fölébredt hosszú téli álmából.

Sokáig aludt Ibolyácska. Az öreg tölgyfa lehullott levelei betakarították melegen s a meleg takaróra ráhullott a fehér hó. Fehér volt a föld, fehérek voltak a fák ágai s az ágak között Tél apó muzsikált, Ibolyácska pedig szelid, édes álmában hallgatta a szép muzsikát.

Az erdőben melegen sütött a nap, Ibolyácska mellett egy fűszálon fényes harmatcsepp ragyogott.

Ibolyácska a harmatcseppet bámulta s kedvesen megszólította:

— Ki vagy te?

A harmatcsepp egyet perdült a fűszálon, még tündöklőbb lett s megszólalt:

— Hogy ki vagyok? Gyémántszem vagyok, kis harmatcsepp vagyok, az égből jöttem, az égbe megyek vissza, ahová te soha el nem jutsz.

— Oh, milyen szép is vagy te! szólt Ibolyácska.

— Mikor még aludtál, mikor pirosra festette a hajnal a földet, repültem le az égből sok-sok pajtásommal; angyalok szórtak le arany kosárból.

— Én pedig rólad álmodtam egész télen, a fehér hó alatt. Te rólad!

A fűszálok összebujtak Ibolyácska körül s valamit suttoztak.

De Ibolyácska észre sem vette őket, folyton a harmatcseppet bámulta.

— Pedig én itt hagylak, szólt Gyémánt-szem. Fölrepülök megint az égbe, a napsugár röpit fel oda.

S a napsugár már is elkezdett játszogatni a harmatsöppel s egyszerre csak felkapta s vitte-vitte fölfelé, egyenest az égbe.

Ibolyácska pedig elkezdett sirni, ég-színkék szemecskéi tele lettek könnyel, a fűszálak nevettek, egy csuf gomba meg csufolódt is vele.

Ibolyácska azonban nem törődött velük. Az ég felé nézett, amerre a szép harmatsöpp eltűnt és szomorkodott nagyon.

Egy arany szárnyu kis bogár zizegte körül Ibolyácskát s kérdezte:

— Mit busulsz Ibolyácska?

— Szárnyaid vannak, repülni tudsz, felelt Ibolyácska; mondjad meg: merre van Gyémántszem, a szép harmatsöpp?

De a kis bogár se tudott többet a harmatsöppről. Vigasztalni akarta Ibolyácskát, körül zizegte édesen, bebújt a levelei közé, majd kirepült s fürdette arany szárnyait a napsugárban.

— Ne busulj Ibolyácska, kezdte újra a kis bogár. Megvigasztallak én, édes pajtásod leszek, estenden mindig eljövök hozzád, szép meséket hozok neked a kék hegyek közül, amerre az ezüst patak fut, ahol a patak partján arany virágok bólogatnak.

De Ibolyácska rá se hallgatott a kis bogárra és szomoruan mondta:

— Hozd vissza Gyémánt-szemet, röpíts föl hozzá az égbe, akkor édes pajtásod leszek!

— Az égbe én se tudok fölrepülni, Ibolyácska, felelt a kis bogár. Gyöngék a szárnyaim; egyik virágról a másikra szállok csak, utközben meg is pihenek egy ingó-bingó fűszálon.

Egy kis egér futott el Ibolyácska mellett; de amikor meglátta a szomorkodót, megállott.

— Mit busulsz Ibolyácska? kérdezte az egérke.

— Nem láttad Gyémánt-szemet, a legszebb harmatsöppet?

— Nem én! felelt az egérke s vigan rágicsált valamit.

— Az égbe repült. Nem láttad?

— Nem én. Az enyim az erdő, a tiéd is, Ibolyácska. Mit törődöl a harmatsöppel? Rejtsd el szép fejecskédet leveleid közé, csak este dugd ki, ha a holdsugár ezüsttel hinti be az erdőt; akkor én is eljövök hozzád, muzsikálok neked.

De Ibolyácskát ez sem vigasztalta meg.

Egy kis cinege repült Ibolyácska mellé s üdvözölte:

— Jó reggelt! Hosszu volt a tél, Ibolyácska? Mit álmodtál?

— Kerítsd elő Gyémánt-szemet, a legszebb harmatsöppet, akkor elmondom neked, felelt szomoruan Ibolyácska.

— Bohó vagy, virágszálam, felelt a cinege. A harmatsöpp leszáll a földre mint az álom. Észre sem veszed: ott ragyog fűszálon, virágon s amint fölkel a nap, megint elrepül arany sugáron.

— Szépen beszélsz, felelte Ibolyácska, de én mégis bánatos vagyok, mert Gyémánt-szemnél szebbet nem láttam!

— A legszebb az erdő! szólt a cinege. Ennél nincs szebb! Hallgasd a fűszálak suttogását, az ágak zizegését, a madarak énekét! Miért akarsz az égbe jutni, mikor az erdő olyan szép?

Egy öreg csiga mászott elő nehézkesen a tölgyfa aljáról. Alig bírta fehér házát; midőn Ibolyácskához ért, megbillegttette a szarvát:

— Jó reggelt, Ibolyácska.

— Nem voltál az égben, csigabiga? kérdezte Ibolyácska.

— Az égben? felelt csodálkozva az öreg csiga. Még álmomban sem. Örülök, hogy egyik fától a másikig eljutok, ehhez is hét nap, hét óra, hét perc kell. Bohó vagy te, Ibolyácska! Bujj el szépen a leveleid közé úgy mint testvérkéid!

Ibolyácska nem hallgatott az öreg csigára, még jobban kidugta a fejét s az ég felé bámult.

Egyszerre csak megcsörrent valami Ibolyácska mellett. Ibolyácska megijedt. Egy kis leányka állt meg előtte, az arca kipirult, a haja szőke s kék szalag a hajába fonva. De az arca szomorú volt. Csöndesen leült Ibolyácska mellé.

Ibolyácska egy kicsit elfelejtette Gyémántszemet s a kis leányt nézte s egyszerre csak kinyílott a kis leány szája s bánatosan mondta:

— Sehol sincs! Sehol se találok! Merre vagy Ibolyácska?

— Itt vagyok! Hát nem látsz? szölt Ibolyácska.

De a kis leányka nem értette meg Ibolyácska nyelvét. Még nagyon picike volt s nem tanulta meg a virágok nyelvét.

A fűszálak Ibolyácska felé hajladoztak, a fülebe suttogták:

— Bujj el, bujj el Ibolyácska! Rejtőzz el leveleid közé.

A cinege a fa ágáról kiáltozta Ibolyácskának.

— Rejtőzz el hamar, Ibolyácska!

De Ibolyácska nem hallgatott rájuk, a leánykát bámulta, a leányka szomorú szeméit. Ez aztán újra megszólalt:

— Pedig azt mondták, erre van Ibolyácska. Hogy a patak partján haladjak s forduljak be az erdőbe. Ott az öreg tölgyek alatt megtalálom. Hol keressem? Már ugy elfáradtam!

S a szemében fényes könnyesepp csilant meg.

Amint Ibolyácska megpillantotta a könnyeseppet, hirtelen kiderült arcoeskája s boldogan mondá:

— Gyémántszem! Édes Gyémántszem! Hát te itt vagy?

S a könnyesepp ráhullott Ibolyácskára. Ibolyácska betakargatta levelei közé a

könnyeseppet, kedves szavakat suttogott hozzá s boldog volt nagyon.

A kis leány azonban észre vette Ibolyácskát. Örömeben felsikoltott s hirtelen letépte.

Ibolyácska hangosan kiáltozott a fájdalomtól, a fűszálak is kiáltoztak; a cinege, az egérke is sajnálkoztak, még a csuf mérges gomba is sajnálta Ibolyácskát, csak a kis leány örült, csókolgatta Ibolyácskát s a hajába tüzte. Ibolyácska elfelejtette a fájdalmát, a kis könnyesepp ott rejtőzött a levelei között. A kis leány tapsolt örömeben s végig szaladt a fák között. Ibolyácska azt hitte repül, hogy az égbe viszik.

De mire az erdő szélére értek, elhervadt Ibolyácska s kihullott a kis leány hajából, a kis könnyesepp pedig eltűnt, elszökött a levelei közül. Leesett az utszélén a porba, csak a kis arany szárnyu bogárka zizegett körülötte:

— Miért akartál az égbe jutni Ibolyácska? Miért nem rejtőztél el? Mennyit meséltem volna neked a kék hegyekről, amerre az ezüst patak fut, ahol a patak partján arany virágok bólogatnak.

Ibolyácska csöndesen lecsukta a szeméit, boldogan mosolygott s halkán válaszolta:

— Az égben voltam arany bogárka. Repültem! S ott volt velem Gyémántszem is!

— Bohó! Azt hiszed? mondta a kis bogár s elrepült az erdőbe.

De Ibolyácska elhitte hogy az égben volt s boldogan hunyta le a szeméit.

Pásztor József.

NYUSZIKÁÉK HAD-GYAKORLATON.

Első
az egér
fejét,
része:

FEJTŐRŐ.

Kép-rejtvény.

Tréfás természet-rajz.

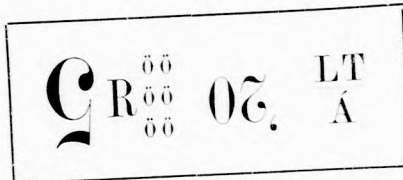
Első része ital, második része ásvány,
az egész kerti növény. Am ha levágom a
fejét, egy igen elterjedt házi-gépnek a
része: míg fej nélkül, fűszer.

Betű-rejtvények.

I.

II.

Rejtett nevek.

Rejtvény-feladás a fisztem —
Mondjátok hát: mi e kellő?
Balról jobbra görög isten,
Jobbról balra nagy kikötő.

Oszlop-rejtvény.

M	B	L	D	= A templom ilyen.
N	N	N	K	= Női név.
L	R	A	R	= Játékszer.
E	T	I	A	= Férfi név.
SZ	A	A	B	= Sok fát nevezünk így
A	A	GY	Ó	= A kézből alkotjuk.
Ö	E	U	Ö	= Nő név.

A vastagabb kockákba eső betűkből egy alföldi város neve jön ki.

Fogas kérdések.

1. Ki az, aki nem leli meg házat, akár meddig keresi? — 2. Mást lehűt a víz, engem fölforral. Ki vagyok? — 3. Ha rajtam van a teher, könnyen járok; ha leveszik rólam, megállok. — 4. Ha egyszer kimegy, nem jó többé vissza. — 5. Melyik az a madár, amely megmondja a nevét, a nélkül, hogy megtanították volna rá.

Szám-rejtvény.

1	2	3	3
4	4	5	5
5	6	6	7
7	8	8	6

Ezek a számok úgy helyezendők el, hogy jobbról balra, föl- vagy lefelé számolva mindig 20-at adjanak.

Háromszög-rejtvény.

A	A	A	A	O
O	K	K	P	
L	M	M		
L	L			
M				

Ezek a betűk úgy helyezendők el, hogy balról jobbra és felülről lefelé olvasva ugyanazokat a szöveget adják.

A megfejtők között, a kihuzott nevek sor-rendjében: 3 korona-, 5 korona- és 8 korona-áru könyvet sorsolunk ki jutalom-díjúl.

A »KIS LAP« LXIV. köt. 23-ik számában közölt rejtvények megfejtése a következő:

- Pótló-rejtvények: 1. Magyarországi
2. Kossuth Lajos.
Tréfiás természetrajz: Késmárk.
Kép-rejtvények: 1. Tüntető körmenet
2. Fáklyás menet.
Ugró-rejtvény: Ki korán kel, aranyat lel.

Megfejtők: Pap Lili és Gizi, Faltai Dóra és Franci, Geréb Lajos, Pichler István, Singer Margit, Chmura László, Lichtenstein Klára, Alice és Lajos, Lax Henrik, Prepeliczay Jenő, König Jenő, Szemző István, Czukrász Zoltán és Gyuszika, Jurenák Gizi, Paulik Irike, Strasser Pál, Kramer Margit és Irén, Nowody Antal, Gervay Lilike, Kremsier Irma, Géza és Gyula, Deutsch Jozefa, Könyöki Matild és Józsi, Ungár Erzsike és Sándor, Jurenka Irén, Wellisch Margit, Batta Zoltán, Görgey Elly, Ida és Lili, Csics Rózsika és Ancika, Thyll Laci, Horgosi állami elemi iskola IV. leányosztály növendékei, Faragó Ilonka, Gaál Géza, ifj. Toldy Lipót és Elza, Wittmann Erzsike, Arva Erzsike és Laci, Rakovszky Menyhért, Rosenfeld Vilma, Romeiser Laci, Frankl Lilly, Gibba Blanka, Gerber Erzsébet, Klára és Magda, Mérey Dalma, Sinkovits Mariska és Tivi, Sommer Józsi, Stössel Manó, Weil Huska, Haas Sándor és Lajos, Steiner Erzsike, Bódi és Laci, Kintás Gyula, Józsi és Laci, Borhy Margit, Devics Gizella és Sándor, Marosy Mariska, Blau testvérek, Wagner Elzi és Jenő, Kuthy Béla, Kunos Ibolyka, Beke Bertti, Gyula és Zoltán, Fráter Iván, Fürst Feri, Kőrösi Margitka, Székely Zoltán és Imre, Bogdán Emici, Grünhut Nelly, Henter Margit, Rothmiller Miklós, Országh Sándor, Sümegi Pista, Milutinovits Corinna és Janka, Feilitzsch Cecile, Neuhauser Rózsika és Imre, Róna Tibor és Ferike, Erényi Erzsike.

A jutalom kisorsolása szabályszerűen megtörtént: 3 korona áru könyvet nyert *Wellisch Margit, Budapest*; — 5 korona áru könyvet *Kőrösi Margitka, Maros-Vásárhely*; — és 8 korona áru könyvet *Sümegi Pista, Budapest*, kiknek az illető könyveket a kiadó-hivatal megküldi.

*

Szerkesztőség és kiadó-hivatal: Budapest, Kerepesi-ut, 54. sz., Athenaeum-épület.
Nyomatja a kiadó-tulajdonos: Athenaeum Irodalmi és Nyomdai r.-társulat Budapesten.

A »KIS LAP« LXIV. köt. 22-ik számában közölt rejtvények megfejtését beküldték még: Arva Erzsike és Laci, Ordódy István, Dukesz Barna, Szabó Margit, Kiss Lajos, Dávid-Kató.

FORGÓ BÁCSI POSTÁJA.

Gaal Bandi. Az automobil (önmozgó) *Töf-töf* hangutánzó elnevezése Párisból származott el hozzánk, ahol *Pöf-pöf*-nek nevezik, mert valóságos pöfögést visz véghez. A számtani feladványodban hiba van: az 5 helyébe 9 való. — **Görgey testv.** Orvendő tudomásul veszem, hogy ketten már föl-épültek. Reményem, Elly és Feri is hamarost utól érnek. — **Blau testv.** Ha az illetők a maguk való nevén akarnának szerepelni, nem bujnak alnév alá. Szeszély vagy hiúság: kérdésre vetni nem szabad és hálával s tisztelettel illik fogadnunk. — **Róna testv.** Ott jártam a szép Adrián s élveztem is sok szépségeit egy a partján, mint hullámzó vizein. Aldott hatásukat érzem is. — **Kuthy Béla.** Hej, hogy te is, vagy az a kedves toll, mely nevedben ír, szintén szerelmes abba a *nővére és fivéré*, mely a magyar lélektől merőben idegen. Nincsen nyelv, amely épp a testvéri viszony különféle le- s fölmenő fokozatát oly világosan, szépen különböztetné meg egymástól, mint a magyar. *Bátyám, öcsém; néném, hugom.* Van-e ennél szabatosabb s egy uttal eredetibb elnevezés? Nincs fiatalabb *nővérkém*, hanem van egyszerűen *hugoskám*, illetve *néném, bátyám, öcsém.* — **Sommer József.** Egy hét tán csak elegendő a megfejtésre? — **Berger Annuska.** Mindenképen jogod van a sorsolásban való részvételre. Külön örömmre szolgál, hogy az én szülővárosomból keltek a te soraid. — **Országh Sándor.** Ott ragyoghat mind a kettőtök neve, ha Gézának is része van a megfejtés munkájában. Mely végre a megfejtés alatt mind-kettőtök neve ott legyen. Ha figyelmes olvasója vagy a *Kis Lap* ezen rovatának is, tapasztalhattad, hogy mind hibázatom azokat, akik azzal a kérdéssel fordulnak hozzám: »Mikor nyerek már én is?« Ha én ilyenekben jós tudnék lenni, kiválsztanám az osztály-sorsjegyek közül azt, amely biztosan megüti a főnyereményt. Amit elkészítetted, beküldheted; ha beválik, meg is jelen. Az írásod nagyon elfogadható. — **Ungár testv.** Azon szeretném kezdeni, hogy a gondatlan írásu levélre ne is válaszoljak. Ez egyszerűen azonban még elnézem. Levélbélyeg-üyekkel nem foglalkozom. — **Kálmán testv.** Kár, hogy kísérlet okáért nem zuztátok előbb össze. Ha így sem sikerülne, akkor forduljatok hozzám felvilágosításért. — **Bogdán Emici.** Megint olyan becéző név, melyről nem tudni miféle: Emma-e, Mici-e, Emilia-e? Pedig a »Forgó bácsi tiz parancsolatjának« egyike erről is szól. Annál több örömmel telt a te szép kerek betűidben. — **Jurenák Gizi.** Már most csak használd föl szerencsésen megtért egészségedet és mentül több időt tölts a napos szabadban. — **Wellisch Margit.** Ha megüti a mértéket, örömet közlöm. — *Több levélről a jövő számban.*

JÓ SZÍV.

Geréb Andor az »Ingyentej« javára 1 K.
Az Ég áldása legyen a kegyes adakozón!
F. b.

Társ-szerkesztő: ROBOZ ANDOR.